Nekrolog
Kutnohorský deník, 6.8.2005, str. 17.

Plukovník Zdeněk Louda — již jen vzpomínka na přítele

Ježto bylo hezky, zavolal jsem příteli Loudovi, abych ho pozval na zahradu povídat si u skleničky jeho oblíbeného Vavřineckého. Když ani druhý den ráno nebral telefon, začal jsem zkoumat a zjistil že jsem ztratil skvělého přítele z dětství a že z Kutné Hory navždy odešel nejen příkladný občan, ale i poslední místní člen významné rodiny.

Zdeněk Jan Evangelista Louda se narodil 8. října 1923. Znal jsem ho od počátku třicátých let a jako kluci jsme si hráli ve stejné partě. Loudovi byli sousedi; bydleli na rohu Vojtěšské ulice v moderním domě č.p. 203.

Jeho otec profesor Zdeněk Louda byl mým a všeobecné oblíbeným učitelem kreslení na Kutnohorském gymnáziu. Svou lásku ke kreslení získal od kutnohorského rodáka, profesora kreslení na kutnohorském reálném gymnáziu, akademického malíře Antonína Pospíšila, který ještě žije v Praze ve věku více než 90ti let. Byl přítelem akademického sochaře Dvořáka, a byl to on kdo získal Dvořákův zájem a účast na dvou kutnohorských projektech třicátých let. Dvořák vytvořil sochu Masaryka před Vlašským dvorem a díky Loudovi dal souhlas k vytvoření kopie částí sousoší československých legionářů umístěného ve Francii, která je nyní známá jako Pomník padlých pod Hrádkem. Byl vězněn nacisty od června 1940 do července 1941 a znovu od září 1942 do dubna 1945. Poté byl diskriminován a perzekvován komunisty. Zemřel v Liberci 23.dubna.1963.

Zdeňkův starší bratr Jiří, kterému můj otec na začátku německé okupace zařídil přechod legionářskou stezkou do Polska, se stal členem západní armády a je známý heraldik a autor současné podoby českého státního znaku, hradní vlajky i kutnohorského praporu. Žije v Olomouci.

Také Zdeněk byl vězněn nacisty v táboře Svatobořice u Kyjova a poté různě pronásledován komunisty. Byl též vyloučen z armády, a teprve po

rehabilitaci v roce 1990 povýšen na plukovníka. Přestože mu bylo opakovaně zabráněno v přístupu na vysoké školy, podařilo se mu nakonec studovat dějiny umění na FFUK a byl do smrti spolehlivým zdrojem historických informací. Jako historik umění působil jeden čas v oblasti Západních Čech.

Po návratu do Kutné Hory na začátku devadesátých bydlel v městském pečovatelském domě na Žižkově. Byl věřící katolík, pravidelně chodil na mši v Kutné Hoře i jinde a ještě před několika lety s nadšení pomáhal zvonit ve Svaté Barboře. Stal se na delší dobu předsedou místní a poté okresní organizace Svazu českých bojovníků za svobodu, a podílel se na aktivitách Čsl. obce legionářské a Konfederace politických vězňů. Za ně i za sebe se ve své vojenské uniformě se účastnil všech vlasteneckých oslav. Byl nadšeným návštěvníkem všech leteckých dnů. Při pravidelných jízdách automobilových veteránů k výročím osvobození Plzně Američany jako pokaždé i letos řídil jeden z vozů. Tam i jinde si vytvořil velkou řadu přátel, kteří jej již nyní postrádají.

Přesto že on i jeho rodina byli pronásledováni, nevěřil v kolektivní vinu a nesdílel národnostní předsudky. Věřil ve smíření národů a osobní zodpovědnost jedince, jehož provinění by měla být trestána výlučně dle civilizovaného právního řádu.

Zdeněk byl do poslední chvíle přes různé neduhy fyzicky, společensky a kulturně aktivní, přispíval fundovaně v konverzacích na rozmanitá témata a řídil virtuosně i bezpečně auto. Plukovník Louda zvedl naposled telefon 30. června 2005. Již před několik lety si zajistil hrob blízko Hartmanic, ke kterým měl citové vtahy. Je na kopci u hranic v Dobré Vodě, s litinovým křížem a s krásným výhledem na Šumavu. Myslel si, že mu tam bude nejlépe, ale mně v Kutné Hoře bude scházet.

Richard Jung

Celá Loudová rodina na snad posledním společném obrázku z 19.VII.1936, během prázdnin ve Starých Splavech u Máchova Jezera. Otci bylo 47 let, matce 42. Zemřela 11.2.1937. Synové Zdeněk a Jiří přijeli na neděli z letního tábora YMCA v nedalekém Kumru nad jezerem (dnes Hradčany).

Foto zapůjčil Richard Jung